

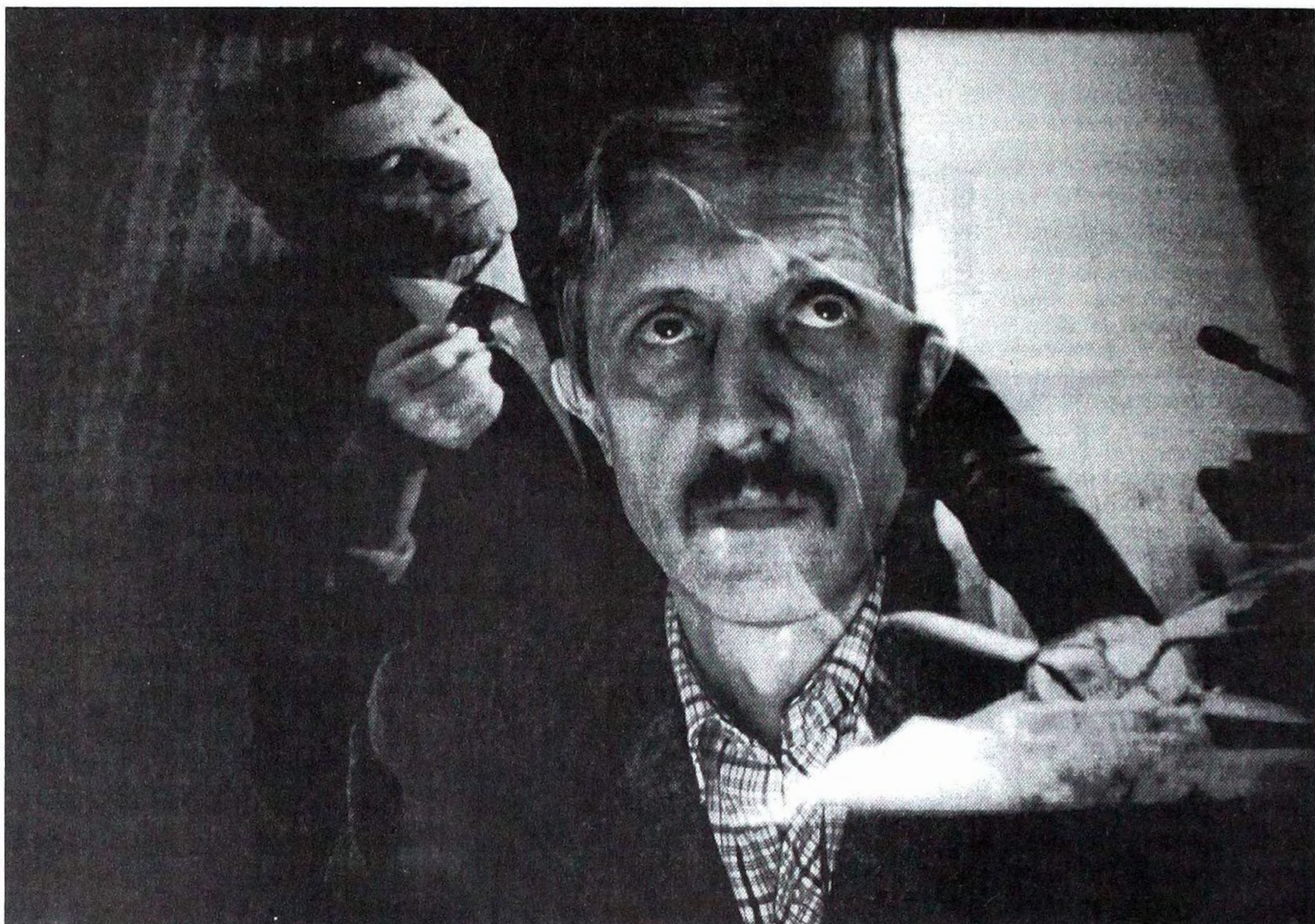
Володимир ПІКА

Анатолій Сиріх. БЕЗ ОБЛАДУНКІВ*

Ермітаж. 4 листопада 1986.

*Анатолій Сиріх - кінорежисер студії "Укркінохроніка". Закінчив режисерське відділення ВДІКу. Працював на Казанській студії кінохроніки, з 1977 - у Києві. Поставив фільми: "Світло попереду" (1979), "Колесо Федора Приймаченка" (1979), "Ваш Леонід Первомайський" (1983), "Йшла корова на базар" (1985), "Біль і крик" (1986), "Григорій Гавриленко. Образ світлий" (1988), "Батюшка" (1989), "Ангеле мій..." (1990), "Михайло Булгаков. Київські сни" (1991), "Валентин Сильвестров. Тихі пісні" (1993), "Зимові гульбища" (1992), "Кисле вино" (1993), "Сергій Параджанов. Відвідання" (1994, останні три - спільно з В.Пікою).

“Біль і крик”. Перезапис. 21 березня 1987.

Тбілісі. В домі С.Параджанова. 3 листопада 1988.

"Ангеле мій..." 23 березня 1990.

У Параджанова був квиток до Парижа і коньяки приготовлені. Хоч і не для нас.

А в нас були зворотні квитки до Києва і три дні відрядження у Тбілісі.

Параджанов все норовив надіти кепку й піти.

А нам треба було зняти епізод.

Так вони й сиділи один навпроти одного - Толя і Параджанов верхи на стільці, й холодний чайник між ними.

Ішов листопад 1988 року.

Параджанов тоді й каже (голосно так).

- Навіщо Ви сюди приїхали, Анатолію?! Вас що, КДБ прислав? У Києві це можуть, я знаю! Толя мовчав, мовчав, а тоді як скаже (тихо так).

- Ні, не КДБ. Я взагалі-то був особистим радистом Шелленберга. 70 карбованців заробив і дружині чоботи купив.

Можете подивитися дванадцятку серію, якщо не вірите. А ще я спав на ліжку Акіри

Курсави. Слабо?

Тут Параджанов дуже сильно задумався і навіть про кепку забув.

Потім дістав пляшку коньяку і мовив (спокійно так).

- Наливай.

Тоді я ще вірив, що "життя нестерпиме". Тепер сумніваюсь.

Далі повинна б звучати пісня Окуджави, а ми краще помовчимо.

15 червня 1997.

КІНО
ТЕАТР

9